

Arrest

**nr. 157 707 van 4 december 2015
in de zaak X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 augustus 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 juni 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 december 2009 dient de verzoekende partij bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging te Ankara een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D) in hoedanigheid van echtgenote van de heer P.E., van Nederlandse nationaliteit en in het bezit van een E-kaart. Een visum type D wordt aan de verzoekende partij uitgereikt.

De verzoekende partij verklaart op 28 april 2011 in België te zijn aangekomen

Op 3 mei 2011 meldt de verzoekende partij zich aan bij het gemeentebestuur van Zelzate, om zich te laten inschrijven op grond van artikel 119 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Op 14 juni 2011 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 12 augustus 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van dé wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen word er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: P. [...]

Voorna(a)m(en): H. [...]

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: 04.02.1992

Geboorteplaats: Emirdag

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het voorgelegde attest van woonst van de gemeente blijkt dat betrokkene adresverandering heeft aangevraagd als alleenstaande. Uit het samenwoonstverslag dd. 27/08/2012 van de politie van Zelzate blijkt dat de betrokkene de woning verlaten. De gegevens van het rijksregister geven aan dat betrokkene sinds 07/09/2012 ingeschreven is op volgend adres: [...] te 9000 Gent. De referentiepersoon is woonachtig in de [...] te 2650 Edegem.

Betrokkene ondertekende op 18.01.2013 een document waarbij bewijzen worden opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'.

Betrokkene legt volgende documenten voor:

*- Bewijzen van integratie, Nederlands tweede taal + maatschappelijke oriëntatie: aangezien het volgen van deze cursussen een verplichting is bij het inburgeringstraject, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.
- Uit de voorgelegde documenten van tewerkstelling blijkt dat betrokken steeds over een tijdelijk contract beschikt. Bovendien is het zo dat, het feit dat betrokkene werkt, niet betekent dat een terugkeer naar haar land van herkomst haar schade zou toebrengen. De leeftijd en gezondheid van betrokkene laat immers toe dat betrokkene ook in haar land van herkomst kan worden tewerkgesteld*

Gelet op al het voorgaande wordt geconcludeerd dat het bepaalde in artikel 42quater, §1, 4° van toepassing is op de betrokkene, dat de economische, sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk niet van die aard is dat het verdere verblijf van de betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt. Tevens blijken de leeftijd, gezondheidstoestand en de gezins- /economische situatie niet van die aard dat het een terugkeer naar het land van herkomst in de weg zou staan.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt daarom ingetrokken.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de hoorplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en de rechten van verdediging. De verzoekende partij meent ook dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

In de bestreden beslissing wordt aan verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied echter een einde gesteld overeenkomstig art. 42 quater van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Dat dient te worden vastgesteld dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, de hoorplicht en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht.

Dat verzoekster geenszins werd gehoord aangaande redenen waarom zij niet meer samenwoont met d referentiepersoon.

Dat verzoekster geenszins heeft rekening gehouden met alle elementen van het dossier en heeft nagelaten

verzoekster uit te nodigen bewijsstukken neer te leggen/te horen.

Dat door haar raadsman werd aan de Dienst migratie van de stad Gent en aan verweerder op 13.02.2013 medegedeeld dat verzoekster slechts 17 jaar was toen zij in het huwelijk trad met de referentiepersoon en dat zij in België door haar schoonfamilie gekleineerd en psychisch mishandeld werd waardoor zij onmogelijk nog langer kon samenwonen met haar echtgenoot (cf. stuk 2).

Dat door verweerder in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd waarom met dit schrijven van verzoeksters raadsman dd. 13.02.2013 geen rekening dient te worden gehouden bij het nemen van een beslissing aangaande verzoeksters verblijf in België.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Gelet op de samenhang tussen de juridische en feitelijke toelichtingen, zullen de middelen samen behandeld worden.

Verzoekster stelt dat verwerende partij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing geen voldoende onderzoek zou hebben uitgevoerd naar haar persoonlijke situatie.

Verzoekster zou bovendien niet gehoord zijn geweest omtrent de redenen waarom zij niet meer samenwoont met de referentiepersoon.

Er zou in de bestreden beslissing niet worden gemotiveerd waarom geen rekening werd gehouden met het schrijven van haar raadsman.

Zij stelt tot slot dat haar hoorrecht geschonden is.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat, zoals uit het feitenrelaas, het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt, verzoekster bij schrijven van 5 december 2012, ter kennis gebracht op 18 januari 2013, werd uitgenodigd alle nuttige documenten over te maken in het kader van een

onderzoek naar een eventuele intrekking van haar verblijfsrecht, conform artikel 42quater, §1, alinea 3 van de vreemdelingenwet.

Artikel 42quater, §1, alinea 3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“[...]”

In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat verzoekster naar aanleiding van het schrijven uitgaande van verwerende partij de volgende documenten voorlegde:

“- Bewijzen van integratie, Nederlandse tweede taal + maatschappelijke oriëntatie: aangezien het volgen van deze cursussen een verplichting is bij het inburgeringstraject, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.

-Uit de voorgelegde documenten van tewerkstelling blijkt dat betrokken steeds over een tijdelijk contract beschikt. Bovendien is het zo dat, het feit dat betrokkene werkt niet betekent dat een terugkeer naar haar land van herkomst haar schade zou toebrengen. De leeftijd en gezondheid van betrokkene laat immers toe dat betrokkene ook in haar land van herkomst kan worden tewerkgesteld.

Gelet op al voorgaande wordt geconcludeerd dat het bepaalde in artikel ‘42quater, §1 ,4°’ van toepassing is op de betrokkene, dat de economische, sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk niet van die aard is dat het verdere verblijf van de betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt. Tevens blijken de leeftijd, gezondheidstoestand en de gezins- /economische situatie niet van die aard dat het een terugkeer naar het land van herkomst in de weg zou staan.”

Verzoekster kan gelet op het voorgaande niet voorhouden als zou zij niet zijn uitgenodigd bewijsstukken over te maken en als zou zij niet in de mogelijkheid zijn gesteld toe te lichten om welke reden zij niet meer samenwoont met de referentiepersoon.

Bovendien kan zij evenmin voorhouden als verwerende partij hebben nagelaten een voldoende onderzoek te voeren naar haar persoonlijke situatie voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing, nu zij er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verwerende partij gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, zij geen rekening zou hebben gehouden.

Verzoekster verwijst nog naar de begeleidende brief van haar raadsman, waarin zij verklaarde door haar schoonfamilie gekleineerd en psychisch mishandeld te zijn geweest en waarin zij stelde dat zij niet kan terugkeren naar haar ouders in Turkije, nu zij door hen beschouwd wordt als een schande voor de familie. Dit betreffen echter louter ongestaafde beweringen die niet worden geschraagd door de stukken die werden toegevoegd aan dat schrijven.

Door de motieven van de bestreden beslissing onbesproken te laten, andermaal te verwijzen naar de door haar overgemaakte stukken en de nadruk te leggen op de inhoud ervan, slaagt verzoekster er niet in aan te tonen dat verwerende partij op onzorgvuldige wijze of op grond van onjuiste feitenvinding tot de door haar genomen beslissing in gekomen.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat, het loutere feit dat pas na de bestreden beslissing, als bijlage aan het thans voorliggende verzoekschrift, nieuwe stukken worden toegevoerd zoals een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur en bijkomende loonfiches, uiteraard niets afdoet aan de correctheid van de motivering in de bestreden beslissing. Op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, waren die stukken immers niet voorhanden.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande overigens uitdrukkelijk aangegeven dat het feit dat verzoekster werkt, niet betekent dat een terugkeer naar haar land van herkomst haar schade zou toebrengen. Haar leeftijd en gezondheid laten immers toe dat zij ook in haar land van herkomst kan worden tewerkgesteld.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekster niet kan voorhouden als zou geen voldoende onderzoek zijn gevoerd in de zin van artikel 42quater, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet.

Verzoekster werd bovendien in de mogelijkheid gesteld naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken alvorens de bestreden beslissing werd genomen. (HvJ 22 november 2012, M., zaak C-277/11, punt 87) Zij slaagt er verder niet in aan te tonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om relevante gegevens mee te delen die de inhoud van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden.

Verzoekster die een algemeen en vaag betoog voert omtrent miskennen van haar hoorrecht, slaagt er niet in aan te tonen dat artikel 41 van het Handvest zou zijn geschonden.

De materiële motiveringsplicht werd evenmin geschonden, nu de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die correct werden beoordeeld en er op grond daarvan niet in onredelijkheid tot de beslissing werd gekomen.

De twee middelen zijn ongegrond.”

2.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42^{quater}, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

"§1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;"

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoekende partij en haar echtgenoot P.E., die burger van de Unie is en die ze kwam vervoegen, niet meer samenwonen. Uit het samenwoonstverslag van 27 augustus 2012 blijkt dat de verzoekende partij de woning heeft verlaten en dat uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de verzoekende partij sinds 7 september 2012 op een ander adres is ingeschreven. Dit wordt door de verzoekende partij betwist noch weerlegd.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf had ingediend als echtgenote van een burger van de Unie, steunde haar verblijfsrecht op het verblijfsrecht van haar echtgenoot P. E. Daar er tussen de verzoekende partij en haar echtgenoot geen gezamenlijke vestiging meer is, wordt in toepassing van artikel 42^{quater}, §1, 4° van de Vreemdelingenwet ook het afgeleid verblijfsrecht van de verzoekende partij beëindigd.

Op 18 januari 2013 wordt de verzoekende partij uitgenodigd om in het kader van het onderzoek voor de eventuele intrekking van haar verblijfsrecht alle documenten die nuttig kunnen zijn voor haar dossier over te maken aan het gemeentebestuur van haar woonplaats. Voormeld schrijven luidt als volgt: *"In het kader van het onderzoek van uw dossier over de eventuele intrekking van uw verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, alinea 3 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat het volgende bepaalt: "Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.", staat het u vrij om alle documenten die nuttig kunnen zijn voor uw dossier over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats. U dient deze documenten over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats, ten laatste 30 dagen na de betekening van dit schrijven."*

Naar aanleiding van voormeld schrijven legt de verzoekende partij de volgende documenten voor:

- uittreksel uit het bevolkings- en vreemdelingenregister van 16 augustus 2012;
- arbeidsovereenkomsten van bepaalde uur van 1 september 2012, 1 oktober 2012 en 1 november 2012; de arbeidsovereenkomst van 1 november 2012 eindigt op 30 april 2013;
- loonbrieven voor de periode september 2012 tot en met december 2012;
- inburgeringscontract en attest van inburgering;
- getuigschrift cursus maatschappelijke oriëntatie;
- inschrijvingsformulier Nederlands start van de lessen op 3 september 2012;
- verklaring CVO de Bargie (RG 1.1 behaald en vrijstelling voor NT2);
- ontvangstbewijs aangifte verblijfsverandering.

In de begeleidende brief van 13 februari 2013 werd bovendien ook uiteengezet dat *"Mijn cliënte, slechts 17 jaar toen ze in het huwelijk trad, werd in België door haar schoonfamilie gekleineerd en psychisch mishandeld. Zij kon nog onmogelijk langer samenwonen met haar echtgenoot. Mijn cliënte kan onmogelijk terugkeren naar haar ouders in Turkije nu zij door hen beschouwd wordt als een schande voor de familie en haar niet meer willen terugzien."*

In haar eerste middel meent de verzoekende partij dat de verwerende partij, alvorens de bestreden beslissing te nemen, geenszins een grondig onderzoek heeft gedaan overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet, daar zij geen rekening heeft gehouden met voormelde uiteenzetting in haar schrijven van 13 februari 2013.

Artikel 42^{quater}, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt inderdaad dat de verwerende partij niet heeft geantwoord op de uiteenzetting in de begeleidende brief van 13 februari 2013. Echter, dergelijke elementen kaderen in artikel 42^{quater}, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet daar ze betrekking hebben op de mate waarin de verzoekende partij bindingen heeft met haar land van oorsprong.

In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij: *“Verzoekster verwijst nog naar de begeleidende brief van haar raadsman, waarin zij verklaarde door haar schoonfamilie gekleineerd en psychisch mishandeld te zijn geweest en waarin zij stelde dat zij niet kan terugkeren naar haar ouders in Turkije, nu zij door hen beschouwd wordt als een schande voor de familie. Dit betreffen echter louter ongestaafde beweringen die niet worden geschraagd door de stukken die werden toegevoegd aan dat schrijven.”* Deze motivering kan niet teruggevonden worden in de bestreden beslissing en is *post factum*. Een *a posteriori*-motivering in de nota met opmerkingen van de verwerende partij vermag niet een onregelmatigheid in de bestreden beslissing te herstellen.

De verzoekende partij voert dan ook terecht aan dat de verwerende partij deze gegevens over het hoofd heeft gezien en er niet op heeft geantwoord, zodat de bestreden beslissing in haar eerste onderdeel niet formeel gemotiveerd is en derhalve de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden zijn.

Het eerste middel is in bovenstaande mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het eerste middel en van het tweede middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Het gegeven dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die de verzoekende partij middels dezelfde bijlage 21 werd betekend, niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan de verzoekende partij zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet diende te worden beëindigd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 augustus 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS